

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/91/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614203073
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614203073.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, p r o t i žalovaným 1. P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. X, XXX XX L., štátny občan X., 2. N. L., nar. XX.X.XXXX, bytom W. X, XXX XX L., , štátny občan X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenie -Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 343 828, právne zastúpený JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie sumy 2.394,72 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 3C/122/2014-95 zo dňa 10.12.2015 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Žalobu z a m i e t a .

Trovy konania žalovaným v 1. a 2. rade zo strany žalobcu n e p r i z n á v a .

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 524,96 eura, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných v 1. a 2. rade U. G. Q., advokáta, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 3. 2011 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným v 1. a 2. rade. Dňa 3. 5. 2007 bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými na základe, ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovaným v 1. a 2. rade úver v sume 3319,39 eur. Žalovaní sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v pravidelných mesačných splátkach, a to vo výške mesačnej splátky 66,52 eur, poplatok za správu úveru 1,99 eur. Žalobca si voči žalovaným uplatňuje istinu vo výške 2394,72 eur. Prvostupňový súd mal za to, že žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol, postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka riadiť aj § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách. Podľa názoru prvostupňového súdu odporuje zákonu, pokiaľ banka, ktorá poskytla úver, tento postúpi na

subjekt, ktorý nie je bankou ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich predsa nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Môže si ho vo vlastnom mene vymáhať, ale to predpokladá dovŕšenie splatnosti pohľadávky. Napriek tomu, že v prípade žalobcu ide o nadnárodnú inkasnú spoločnosť, jej aktivity nepodliehajú povoleniam NBS, preto je namieste obava o zhoršení zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Je možné vyvodiť, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd žalobu zamietol.

Poukázal na ust. §§ 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, §§ 92 ods. 7 písm. a), písm. b), § 92 ods. 7 písm. a), ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

O trovách konania medzi žalobcom a žalovanými v 1. a v 2. rade rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným žalovaným nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že žiadne preukázateľné trovy im nevznikli. O trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovaných rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe, resp. zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Poukázal na skutočnosť, že zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré je už splatná. Predmetné ustanovenie je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku a nielen časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Zo systematického zaradenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, preto ho nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách. Poukázal na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalovaní sa z dôvodu včasného nesplácania splátok dostali do omeškania a právneho predchodcovi žalobcu tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu toto svoje oprávnenie nevyužil, pričom mimoriadnu splatnosť vyhlásil, a to podaním zo dňa 20. 4. 2011 označeným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov konania vedľajšieho účastníka. Poukázal na paušálny vstup združeného advokátom v konaní, pre ktorých vstup nie je žiaden dôvod. Namietol neúčelnosť a skutočnosť, že prvostupňový súd neaplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p..

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či prvostupňový súd rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z dôvodu, že Zmluva o

postúpení pohľadávok, na základe ktorej právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na žalobcu je neplatný právny úkon pre jeho rozpor so zákonom a z uvedeného dôvodu žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

Odvolať odvolanie odôvodnil tým, v konaní došlo k vadám (§ 205, ods. 2, písm. a) O.s.p.) a to tým, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Odvolať súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolať súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom. Odvolať súd zdieľa i právne závery prvostupňového súdu. K veci považuje za potrebné dodať nasledovné:

Z ustáleného skutkového stavu prvostupňovým súdom vyplýva, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanými dňa 3.5.2007 zmluvu o splátkovom úvere (č.l. 4 spisu). Právny predchodca žalobcu oznámením zo dňa 12.4.2011 oznámil žalovaným postúpenie pohľadávky voči nemu vo výške 5422,72 Eur s príslušenstvom (č.l. 20,21 spisu). Žalobca listom zo dňa 20.4.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (č.l. 22 spisu). Prvostupňový súd mal za nesporné, že právny predchodca žalobcu, pôvodný veriteľ žalovaných bola Slovenská sporiteľňa a.s., ktorá má v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách postavenie banky. Prvostupňový súd ustálil, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre platné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok, keďže v priebehu konania nepreukázal existenciu písomnej výzvy pôvodného veriteľa žalovaného (Slovenskej sporiteľne, a.s.), ani skutočnosť, že žalovaní boli vo vzťahu k svojmu pôvodnému veriteľovi v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Z uvedeného dôvodu tak zmluvu o postúpení pohľadávok vyhodnotil ako právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom, preto je neplatným. Skonštatoval, že na základe takéhoto právneho úkonu nemohlo vzniknúť žalobcovi subjektívne právo na zaplatenie žalovanej istiny voči žalovaným.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolať súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery prvostupňového súdu a len na ich doplnenie uvádza nasledovné:

Odvolať súd stotožňuje s prvostupňovým súdom, že banka mohla postúpiť svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) za splnenia písomnej výzvy a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania.

V súvislosti s odvolacou námietkou ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt a výkladom ustanovenia § 92, ods. 8 ZOB odvolať súd poznamenáva, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania, vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákomom o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zák. ZOB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť. Žalobca v konaní nepreukázal, aby disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatených úverov poskytovaním fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou. V uvedenom kontexte je potrebné vyhodnotiť aj Zmluvu o postúpení pohľadávky vyplývajúcej z bankovej činnosti právneho predchodcu žalobcu ako neplatnú pre rozpor so zákonom.

Z uvedených dôvodov má odvolací súd za preukázané, že aktívna legitímácia žalobcu na uplatnený nárok nie je daná.

„Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania“ (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Odvolací súd nenašiel dôvody pre odklon od doterajších rozhodnutí odvolacieho súdu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4 Co 145/2014, 19 Co 177/2014).

Keďže namietané nesprávne posúdenie veci dôvodné nebolo a prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, odvolací súd rozsudok s osvojením si dôvodov ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Vzhľadom na vyššie uvedený záver je vecne správny rozsudok vo veci samej, ako aj o trovách konania, keď prvostupňový súd priznal úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov konania. Preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods.1 O.s.p.).

Odvolateľ napokon spochybňoval nárok vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania. Jeho argumentácia je však zjavne nepresvedčivá a naráža aj na základné princípy Občianskeho súdneho konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník (Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“) vstúpil do konania za účelom ochrany spotrebiteľa, čo je aj cieľom združení pôsobiacich na ochranu spotrebiteľa (ako „slabšej“ strany spotrebiteľského zmluvného vzťahu) vo všeobecnosti.

Zákonodarca v § 137 O.s.p., explicitne u právnických osôb zaoberajúcich sa kolektívnou ochranou práv zvýraznil v rámci indikatívneho výpočtu trov konania aj výdavky takejto osoby. Z dôvodovej správy „Navrhovaná právna úprava bude dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitímované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov, napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Navrhovaná právna úprava bude predstavovať aj výrazný príspevok ku kolektívnej ochrane práv osôb“. Niet dôvodu na výnimku ani v prípade vedľajšieho účastníka.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pritom nevylučuje, aby účastník odborne spôsobilý uplatňovať svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. U právnických osôb zameraných na kolektívnu ochranu práv môže ísť o rôzne záujmové zameranie a dokonca špecializáciu (napr. bytové spotrebiteľské veci, finančný trh a iné). Služba advokáta je pochopiteľná a logická, pretože úspech v súdnom konaní je determinovaný nielen tým, kto a aké právo má (hmotnoprávny aspekt), ale aj schopnosťou toto právo uplatniť (procesnoprávny aspekt). Náklady s tým spojené sú v zásade účelné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. Odvolacie námietky vedľajšieho účastníka sú preto opodstatnené.

Odvolaciemu súdu je navyše z jeho činnosti známe, že žalobcom je spoločnosť zaoberajúca sa vymáhaním veľkého množstva postúpených pohľadávok, ktorá je v konaní taktiež zastúpená advokátom a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia. V prípade osvojenia si záveru o neúčelnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by sa tento záver musel vzťahovať aj na právne zastúpenie žalobcu.

Odvolacie námietky žalobcu sú aj v tejto časti neopodstatnené. Preto odvolací súd postupoval podľa § 219 O.s.p. Rozsudok aj v tejto časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný a žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.